

ใบความรู้ที่ ๑ เรื่อง การนำความรู้และความคิดจากเรื่องที่อ่านไปใช้
หน่วยเรียนรู้ที่ ๓ เรื่อง ภาษาพัฒนาชีวิต
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่อง นำความรู้และความคิดจากเรื่องที่อ่านไปใช้
รายวิชา พื้นฐานภาษาไทย รหัส ๓๖๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

การนำความรู้และความคิดจากเรื่องที่อ่านไปใช้

การพูดแสดงความคิดเห็น หมายถึง การพูดเพื่อแสดงความรู้สึกรู้สึกหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างมีเหตุผล มีความสอดคล้องกับเรื่องที่พูด ในการพูดแสดงความคิดเห็น ผู้พูดอาจพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องทางวิชาการ เศรษฐกิจ หรือสังคมก็ได้ ทั้งนี้เมื่อแสดงความคิดเห็นไปแล้วควรทำให้ผู้ฟังเห็นด้วยหรือคล้อยตาม การพูดแสดงความคิดเห็นอาจเป็นการพูดระหว่างบุคคลหรือต่อบุคคลหรือต่อที่ประชุมก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับโอกาสในการพูด เช่น การให้สัมภาษณ์ การประชุม การสัมมนา การอภิปราย การบรรยาย

หลักการพูดแสดงความคิดเห็น

๑. กล่าวถึงความเดิม เหตุการณ์ หรือการกระทำของบุคคล
๒. ชี้ให้เห็นข้อบกพร่องในเรื่องดังกล่าวและผลเสียที่อาจจะเกิดขึ้น โดยยกตัวอย่าง ยกเหตุผล ประกอบ
๓. เสนอแนวปฏิบัติที่ดีกว่า เพื่อเป็นการสร้างสรรค์
๔. จบด้วยการกล่าวย้ำความคิด อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ผากความหวัง การเรียกร้อง เชิญชวน

ลักษณะของผู้พูดแสดงความคิดเห็นที่ดี

๑. ผู้พูดจะต้องมีความรู้ในเรื่องที่จะแสดงความคิดเห็นเป็นอย่างดี
๒. ใช้ภาษาสุภาพเหมาะสมกับโอกาส
๓. การแสดงความคิดเห็นใด ๆ ก็ตาม ควรแสดงความคิดเห็นในเชิงสร้างสรรค์ และเป็นประโยชน์ต่อ ส่วนรวม เป็นสำคัญ

การใช้ภาษาในการพูดแสดงความคิดเห็น

๑. ใช้ถ้อยคำให้กะทัดรัดมีความหมายชัดเจน เรียงเนื้อความตามลำดับไม่สับสน
๒. ใช้ถ้อยคำให้ภาษาที่เป็นลักษณะเฉพาะของการแสดงความคิดเห็น เช่น ดิฉันเห็นว่า ผมคิดว่า หรือพวกเรา
เรามีความเห็นร่วมกันว่า
๓. ใช้ถ้อยคำหรือกลุ่มคำเพื่อบ่งชี้ให้เห็นว่าเป็นการแสดงความคิดเห็นอันได้แก่คำว่า อาจ อาจจะ คง คงจะ น่า น่าจะ ทั้ง ควร เป็นต้น
๔. ใช้ถ้อยคำเชิงสร้างสรรค์ ก่อให้เกิดผลด้านศีลธรรมจริยธรรม และคุณธรรมไม่ประชดประชัน ไม่พูดก้าวร้าว
๕. มีมารยาทในการพูด

นิทาน เรื่อง ใช้ทองซื้อความรู้
หน่วยเรียนรู้ที่ ๓ เรื่อง ภาษาพัฒนาชีวิต
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่อง การพูดแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน
รายวิชา พื้นฐานภาษาไทย รหัส ท๑๖๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

ชายผู้หนึ่งโง่เขลาเบาปัญญา และมีฐานะยากจน วันหนึ่งขณะที่เขากำลังซ่อมแซมรั้วในสวนหลังบ้านซึ่งพังลงมาเพราะพายุฝน บังเอิญชุดพบทองคำก้อนโตที่ฝังอยู่ริมรั้ว ทำให้เขากลายเป็นเศรษฐีในชั่วข้ามคืน แต่ด้วยรู้ว่สติปัญญาของตนเองค่อนข้างที่อหิบ จึงเกรงว่าอาจจะถูกผู้อื่นมาหลอกลวงเอาเงินทองไป เขาจึงนำเรื่องไปปรึกษากับครู ๆ แนะนำว่า "ตอนนี้ท่านมีเงินส่วนผู้อื่นมีความรู้ เหตุใดไม่นำเงินของท่านไปแลกความรู้จากผู้อื่นเล่า" ชายผู้เป็นเศรษฐีใหม่จึงไปหาฤๅษีที่เป็นผู้ฉลาดปราดเปรื่องผู้หนึ่ง เขาถามว่า "ท่านขายความรู้ของท่านให้กับข้าได้หรือไม่" ฤๅษีตอบว่า "ความรู้ของเรามีราคาแพงมาก"

ชายหนุ่มจึงรีบตอบว่า "ขอเพียงสามารถซื้อความรู้มาประดับสมอง แพงเท่าไรข้าก็พร้อมยอมจ่าย" เมื่อได้ฟังดังนั้นฤๅษีจึงพูดว่า "อันว่าความรู้ นั้น คือ เมื่อท่านประสบปัญหาใดก็ตาม อย่าใจเร็วด่วนได้รับร้อนแก้ไข จงค่อยๆ เดินไปหน้า ๓ ก้าว จากนั้นถอยหลัง ๓ ก้าว ทำเช่นนี้กลับไป กลับมาให้ครบ ๓ รอบ เมื่อนั้นความรู้จะเกิดขึ้น"

ชายหนุ่มฟังจบก็รำพึงในใจว่า "ที่แท้ความรู้ง่ายตายถึงเพียงนี้จริงหรือ" เขาเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ใจหนึ่งเกรงว่าจะถูกฤๅษีหลอกลวงเงินทอง ส่วนฤๅษีเมื่อมองตาของชายผู้โง่เขลา ก็ล่วงรู้ถึงจิตเจตนาของอีกฝ่าย จึงได้พูดว่า "ท่านยังไม่จำเป็นต้องเชื่อเราตอนนี้ จงกลับไปก่อนทบทวนดูแล้วคิดว่าหากความรู้ของเราไม่คุ้มกับเงินก็จงอย่าได้กลับมา แต่หากคิดว่าคุ้มค่าก็ค่อยนำเงินมามอบให้เรา"

เศรษฐีใหม่กลับถึงบ้านยามค่ำ เห็นภรรยา กำลังนอนอยู่กับคนอีกผู้หนึ่งบนเตียงของตน แต่ในความมืดสลัวไม่ทราบว่าเป็นใคร เมื่อเห็นดังนั้นเขาจึงบันดลโทสะ เพราะเข้าใจว่าภรรยาอกใจ ฉวยมีดพริ้วหวังบันคนผู้นั้น แต่ยังไม่ทันได้ลงมือพลันนึกถึงคำกล่าวของฤๅษีที่ขายความรู้ให้กับเขาจึงก้าวเดินไปข้างหน้า ๓ ก้าวและถอยหลัง ๓ ก้าวกลับไปกลับมา ๓ รอบ พอดีกับที่คนที่นอนอยู่บนเตียงเดียวกับภรรยาของเขาตื่นขึ้นมา และร้องถามว่า "ลูกเอ๋ย ดึกตื่นปานนี้ เจ้าเดินทำอะไรอยู่" เมื่อได้ยินเศรษฐีใหม่ผู้โง่เขลาจึงทราบว่ที่แท้ผู้ที่นอนอยู่บนเตียงกับภรรยาของเขาก็คือ มารดาบังเกิดเกล้าของเขาเอง ในใจจึงได้คิดว่า "หากข้าไม่ซื้อความรู้มาเมื่อกลางวัน วันนี้คงได้สังหารมารดาของตนเองเป็นแน่" เช้าวันรุ่งขึ้น เศรษฐีใหม่จึงนำเงินค่าความรู้ไปให้ฤๅษีด้วยความยอมรับนับถือ